

Udgivelse bestemt, Dokument m. v., saavel som den, der forfalster Indholdet af et Dokument, skal ansees, som om han havde forsynet det med falsk Underskrift, findes Intet videre at bemærke, og det samme gjælder med Hensyn til Udkastets § 271, i hvilken man, i Lighed med Fd. 1840 § 68, har fundet det stemmende med Forholdets Natur at indrømme en Nedsættelse af Straffen indtil det Halve, naar det er opdigtede Navne, der falskeligt skrives under et Dokument, efter som Falskneriet i dette Tilfælde ikke er af en saa farlig Charakter, navnlig ikke for bestemte Personer, som hvor det er Saabannes Navne, der ere efterskrevne. — Derimod skal man tillade sig at knytte nogle enkelte Bemærkninger til Udkastets § 272. Der har i den ældre Kommission været nogen Tvivl, om det maatte være hensigtsmæssigt eller rigtigt i Straffeloven at optage en saadan væsentlig til Fd. 11 April 1840 § 66 svarende Bestemmelse. I den nuværende Kommission er man imidlertid kommen til det Resultat, at en Regel om, naar den omhandlede Forbrydelse skal ansees fuldbyrdet, ikke vel kan undværes, da det i Mangel af en saadan vilde kunne være tvivlsomt, om hertil udfordres, at Hensigten er opnaaet derved, at Nogen er bleven skuffet, eller om det skal ansees tilstrækkeligt at Dokumentet er bleven falskeligt udfærdiget, hvorfor de i de foregaaende Paragraffer brugte Udtryk kunde synes at tale; jfr. den norske Straffelovs Kap. 21 §§ 26—28. Intet af disse 2 Alternativer turde dog ansees som det i og for sig rigtige. Det vilde med Hensyn til den omhandlede Forbrydelses særegne Beskaffenhed, hvorefter Vægten naturligt synes at maatte lægges paa Forfalskningen, jfr. og de efterfølgende §§ 273—275 om andet Falsk, neppe være rigtigt, i Modsætning til den hidtil gjældende danske Straffelovgivning og fremmede Love, først at ansee Forbrydelsen som fuldbyrdet, naar det, muligvis efter længere Tids Forløb, viste sig, at Hensigten tilfulde var opnaaet. Paa den anden Side vilde det, efter Kommissionens Formening, ligesaa lidt være rigtigt, at ansee Forbrydelsen for konstitueret ved Forfalskningen i og for sig, idet Begrebet om en fuldbyrdet Forbrydelse herefter vilde kunne komme til at omfatte Tilfælde, hvor der

efter det naturlige Begreb kun synes at foreligge et maaskee endog temmelig fjernt Attentat paa eller en blot Forberedelse til Udførelsen af den bebrageriske Hensigt, ligesom Begrebet om Deeltagelse i Forbrydelsen derved vilde blive udsat for en unaturlig Forrykkelse, forsaavidt der ikke i den Henseende i Straffeloven optoges særlige Bestemmelser, idet navnlig den, der uden forudgaaende Aftale præsenterede det falske Dokument for Vedkommende, i og for sig kunde synes at maatte betragtes som blot efterfølgende Meddeeltagelig, naar Forbrydelsen var at ansee som fuldbyrdet ved selve Forfalskningen. Man er derfor bleven staaende ved at sætte Fuldbrydelsesmomentet i Benyttelsen af det falske Dokument, hvilken iøvrigt, som i Udkastets § 272 udtalt, kan finde Sted paa en dobbelt Maade, enten derved at Falskneren selv producerer det for Vedkommende eller paa vedkommende Sted, eller derved at han giver det fra sig til Benyttelse af en Anden. Har ingen saadan Benyttelse fundet Sted, vilde altsaa Bestemmelserne om Forsøg komme til Anvendelse. Det kan herefter ikke være Tvivl underkastet, at den, der vidende benytter sig af et af en Anden udfærdiget falsk Dokument, maaske betragtes som samtidig Meddeeltagelig, og en til den første Deel af Slutningsbestemmelsen i Fd. 1840 § 66, jfr. den norske Straffelovs Kap. 21 § 29, svarende Regel behøves saaledes formeentlig ikke; det bemærkes dog herved, at naar Nogen, efter selv at være bleven skuffet ved et falsk Dokument, senere benytter det paa bebragerisk Maade, kan han formeentlig overhovedet ikke rettelig ansees som meddeeltagelig i det begaaede Dokumentfalsk, idet han ikke er traadt i noget Forhold til Falskneren, hvormod han synes at maatte straffes som for et almindeligt Bebrageri.

I Udkastets §§ 273—275 omhandles tre andre Arter Falsk, nemlig falsk Maaal og Vægt, Vægtforfalskning og Flytning af Grændseskjel og desl. Hvad det sidstnævnte Falsk angaaer (Udkastets § 275), har man meent ved Affattelsen at kunne i det væsentlige holde sig til Fd. 11te April 1840 § 45; man har kun fundet Anledning til at ombytte den der brugte vidtløftige Betegnelse: „for at udvide sin Eiendom eller skaffe den paa en Andens